

คำสั่งสอนอบรม
ของ
สมเด็จพระพุฒาจารย์
(โต พรหมรังษี)

ห้องขจร

อ

294.3122

ส244ค

2531

พิมพ์แจกในงานทอดกฐิน

วัดศรีวิชัยพรหมรังษี

ในนิคมพระพุทธบาทสระบุรี

๓๑ ตุลาคม ๒๕๐๘

คำสั่งสอนอบรม

ของ

สมเด็จพระพุฒาจารย์

(โต พรหมรังษี)

พิมพ์แจกในงานทอดกฐิน

วัดศรีวิชัยพรหมรังษี

ในนิคมพระพุทธบาทสระบุรี

๓๑ ตุลาคม ๒๕๐๘

คำ ส ่ ง ส อ น อ บ ร ม

สมเด็จพระพุทธอาจารย์ โต พรหมรังษี

ป.วิไลวัฒนะ การพิมพ์ พ.ล. ชัยชัยปรีชา
ธนบุรี กรุงเทพมหานคร
ประมวล พิมพ์และ
จัดพิมพ์และจัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๓๕

๘
สมเด็จพระพุฒาจารย์
(โต พรหมรังษี)

คำนำ

เนื่องในการทอดกฐินสามัคคี วัดศรีวิชัยพรหม
รังษี (ศรีวิลัย) ประจำ พ.ศ. ๒๕๐๘ นี้ คณะศิษยา
นุกิษย์เห็นว่า วัดนี้เป็นวัดที่หลวงพ่อดมเต็ญพุมารจารย์
โต พรหมรังษี อดีตเจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตาราม
จังหวัดธนบุรี มีเจตจำนงตั้งแต่ครั้งที่ท่านมีชีวิตอยู่
แล้วที่จะสร้างให้เป็นที่พักและแจกจ่ายธรรมแก่พุทธ
บริษัทอันเป็นมหากุศล โดยประวัติของวัดนี้ได้มีอยู่
ในหนังสือคำสั่งสอนอบรมของท่าน ที่ได้พิมพ์แจก
หลายครั้งแล้ว จึงเป็นการสมควรที่จะพิมพ์คำสั่งสอน
อบรมของหลวงพ่อดมเต็ญฯ อันมุ่งไปในทางเดียวที่จะ
ให้มีความยึดมั่นในพระบรมพุทโธวาทขององค์สมเด็จพระ
บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ทั้งทำให้
เข้าใจในพุทธพจน์ตลอดจนการปฏิบัติทางจิตและอื่นๆ
ซึ่งย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้ศึกษาพิจารณาไม่มากนักน้อย
เพื่อแจกจ่ายเป็นที่ระลึกในงานทอดกฐินคราวนี้

หนังสือนี้ สำเร็จเป็นเล่มขึ้นได้ด้วยความร่วมมืออย่างสำคัญของ พ.อ. พิเศษ สมาน วีระไวทยะ ผู้ติดต่อกับอัญเชิญหลวงพ่อบรมเต็ญ ฯ และช่วยกำลังกายกำลังทรัพย์ของ คุณสาย รัตนสมบัติ, คุณรังศรี ศรีไชยยันต์ และ คุณบัญญัติ สุขารมณ์ จึงขอโมทนามา ณ โอกาสนี้ หากหนังสือนี้จะมีประโยชน์แก่ผู้ได้รับมากนักน้อยเพียงใด ขอให้โปรดน้อมจิตอุทิศกุศลนี้ ถวายแก่หลวงพ่อบรมเต็ญ ฯ ผู้ให้วิทยาทานอันนี้ จะเป็นกเวทิตาคุณอันสูงแก่ท่าน

คณะศิษยานุศิษย์

๒๒ ตุลาคม ๒๕๐๔

ประวัติสังเขป

สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี

สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี นามเดิมว่า โต นามฉายาว่า พรหมรังษี เกิดในรัชกาลที่ ๓ ณ ตำบลไถ่จัน (ท่าหลวง) อำเภوتاเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๕ ขึ้น ๑๒ ค่ำ ปีวอก (ตรงกับวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๓๓๑) เวลาพระบิดาชกบวช มารดาชื่อเกตุ (ธิดานายชัย) เดิมเป็นชาวบ้านตำบลท่าอิฐ อำเภอบ้านโพธิ์ (อำเภอเมือง) จังหวัดอุตรดิตถ์ ต่อมาสมัยหนึ่งจึงย้ายภูมิลำเนาไปอยู่ ณ ตำบลไถ่จัน (ท่าหลวง) อำเภوتاเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ฝ่ายบิดาจะชื่อโตไม่ปรากฏ แต่ว่าเป็นชาวเมืองอื่น เมื่อท่านเกิดแล้ว (ยังเป็นทารกนอนแบเบาะ) มารดาพาท่านไปพักอยู่ที่บ้านตำบลไชโย จังหวัดอ่างทอง พอท่านนอนนิ่งได้ มารดาก็พาท่านมาอยู่ ณ ตำบลบางขุนพรหม จังหวัดพระนคร ต่อมาในที่ทุกแห่งท่านได้สร้างพระพุทธรูปใหญ่เป็นอนุสรณ์ ณ ตำบลทั้ง ๓ นั้น

ประวัติของเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัววชิรเมธี เมื่อตอนเยาว์วัย นั้น ได้ศึกษาอักษรสมัยในสำนักเจ้าคุณอรุณฤทธิ (ด้วง) วัดอินทรวีหาร (บางขุนพรหมนอก) จังหวัดพระนคร ครั้น อายุได้ ๑๒ ปี ใน พ.ศ. ๒๓๔๒ ได้บรรพชาเป็นสามเณร เจ้าคุณบวรวิริยเถร (อยู่) วัดสังเวชวิศยาราม (วัดบางลำพูบน) จังหวัดพระนคร เป็นพระอุปัชฌาย์ อยู่วัดไหนไม่ทราบแน่ ต่อมาย้ายมาอยู่วัดระฆัง จังหวัดธนบุรี เพื่อศึกษา พระปริยัติธรรม

ในตอนที่เจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัววชิรเมธีมีเรื่องเล่าว่าคืนวันนั้นพระอาจารย์คือสมเด็จพระพุฒาจารย์ นาค วัดระฆัง ผันว่า มีช้างเผือกเชือกหนึ่งเข้ามากินหนังสือพระไตรปิฎกในตู้ของท่านจนหมดสิ้น แล้วตกใจตื่น ท่านได้พิจารณาลักษณะการที่มันเห็น ว่า ชรอยจะมีคนนำเด็กมาฝากเป็นศิษย์ และเด็กคนนั้นจะมีปัญญาฉลาดมากต่อไปจะเป็นผู้ทรงคุณเป็นอย่างวิเศษผู้หนึ่ง ครั้นรุ่งเช้าท่านจึงส่งพระเณรว่า วันนั้นถ้ามีใครนำเด็กมาขอให้รอฟบให้จงได้ เณรในคืนนั้นเจ้าคุณอรุณฤทธิได้พาสามเณรโต

มาถวายเป็นศิษย์ ศึกษาพระปริยัติธรรม พระอาจารย์นั้นก็
ยินดีรับไว้ด้วยพิเคราะห์พฤติการณ์เป็นจริงตามความฝัน

ในสมัยที่เจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย เมือยังดำรง
พระยศเป็นสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทร ทรงโปรด
ปรานมาก ทรงรับไว้ในพระราชอุปถัมภ์ถึงได้พระราชทาน
เรือกันยาหลังคากระแฉ่งให้ท่านใช้สอยตามอัธยาศัย แม้
พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ก็ทรงพระเมตตา
ครั้นอายุครบอุปสมบท เมื่อปีเถาะ พ.ศ. ๒๓๕๐ ทรงพระ
กรุณาโปรดฯ ให้บวชเป็นนาคหลวงที่ในวัดพระศรีรัตน
ศาสดาราม สมเด็จพระสังฆราช สกล วัดมหาธาตุเป็น
อุปัชฌาย์

เรื่องประวัติอันเนื่องด้วยการศึกษาพระปริยัติ
ธรรมนั้น ได้ฟังผู้หลักผู้ใหญ่เล่ากันว่า เจ้าประคุณ
สมเด็จพระเจ้า... ได้เล่าเรียนในสำนักสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์
นาค เปรียญเอกวัดระฆังเป็นพื้น และได้เล่าเรียนต่อ
สมเด็จพระสังฆราช สกล วัดมหาธาตุบ้าง และเมื่อเป็น

นักเรียนมักได้รับคำชมเชยจากครูบาอาจารย์เสมอว่าความ
ทรงจำดี มีปฏิภาณเป็นอย่างยอดเยี่ยม ดังมีเรื่องเกร็ดเล่า
กันเรื่องหนึ่งซึ่งอยู่ข้างน่าประหลาด ว่าเมื่อท่านเรียน
พระปริยัติธรรมในสำนักสมเด็จพระสังฆราชนั้น ก่อนจะ
เรียนท่านกำหนดไว้ว่าท่านจะเรียนตั้งแต่นั้นถึงนั้น ครั้นถึง
เวลาเรียนท่านก็เปิดหนังสือออกแปลได้ถูกต้องเรียบร้อย
จนตลอดตามที่กำหนดไว้ ท่านทำดังนี้เสมอ จนสมเด็จพระ
สังฆราชรับสั่งว่ารวัดโตเขามาแปลหนังสือให้ฟัง เขา
ไม่ได้มาเรียนหนังสือกับฉันหรอก ยังมีข้อน่าประหลาดอีก
อย่างหนึ่งที่ท่านเรียนพระปริยัติธรรม แต่ไม่เข้าแปล
หนังสือเป็นเปรียญ แต่เรียกกันว่าพระมหาโตตั้งแต่แรกบวช
มา บางทีก็เรียกว่ารวัดโต เพราะท่านจะทำอย่างไรก็ตาม
ความพอใจของท่านไม่ถึงเอาความนิยมของผู้อื่นเป็นใหญ่
ว่าถึงความรอบรู้พระปริยัติธรรมปรากฏว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ
แตกฉานในพระไตรปิฎก ถึงได้รับเกียรติคุณว่า
หนังสือดีผู้หนึ่ง เพราะว่าผู้ที่ได้รับยกย่องว่าหนังสือดีนั้น
ไม่จำเป็นจะต้องได้เปรียญประโยคสูง หรือเป็นเปรียญ

ประโยคสูงจะได้รับยกย่องว่าหนังสือดีทุกองค์ เพราะแปลหนังสือได้เป็นเปรียญประโยคสูงเป็นสำคัญเพียงว่ารู้ภาษาบาลี เจ้าพระคุณสมเด็จพระเจ้าสอนหนังสือดีมีศิษย์มาก กล่าวเฉพาะศิษย์ที่เป็นเปรียญเอกและทรงสมณศักดิ์สูง คือ หม่อมเจ้าพระสมเด็จฯ พระพุฒาจารย์ (ทัต เสนีวงศ์) วัดพระเชตุพน ฯ

นอกจากศึกษาคันถธุระ (พระปริยัติธรรม) เจ้าพระคุณสมเด็จฯ ได้ศึกษาวิมัลลสนาธุระอีกอย่างหนึ่ง จะกล่าวถึงเรื่องการเรียนวิมัลลสนาธุระก่อน การเรียนวิมัลลสนาธุระนั้นคือเรียนวิธีที่จะชำระจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลส ซึ่งต่างจากการเรียนคันถธุระ ที่ต้องเรียนคำสอนของพระพุทธเจ้า ด้วยพยายามอ่านพระไตรปิฎกให้รอบรู้พระธรรมวินัย แต่การเรียนคันถธุระนั้นต้องเรียนหลายปี เพราะต้องเรียนภาษามคธก่อน ต่อรู้ภาษามคธแล้วจึงอ่านพระไตรปิฎกเข้าใจได้ ผู้ที่บวชพรรษาเดียวไม่มีเวลาพอจะเรียนคันถธุระ จึงมักเรียนวิมัลลสนาธุระอันเป็นการเรียนภาวนา อาจเรียนได้ด้วยไม่ต้องรู้ภาษามคธ

และถือกันอีกอย่างหนึ่งว่าถ้าเรียนวิปัสสนาธุระชำนาญแล้ว
อาจจะทรงคุณพิเศษในทางวิทยาคมเป็นประโยชน์อย่างอื่น
ตลอดจนวิชาพิชัยสงคราม เพราะฉะนั้นผู้บวชแต่พรรษา
เดียวจึงมักศึกษาวิปัสสนาธุระเป็นประเพณีมา ตั้งแต่ครั้ง
กรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ถึงในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นี้
ผู้ที่บวชแต่พรรษาเดียวหรือแม้แต่จะหลายพรรษา ก็นิยม
ศึกษาวิปัสสนาธุระกันแพร่หลาย กล่าวโดยเฉพาะใน
รัชกาลที่ ๒ การศึกษาวิปัสสนาธุระเจริญรุ่งเรืองมาก ดัง
ปรากฏในจดหมายเหตุว่า เมื่อมีมะเส็ง พ. ศ. ๒๓๖๔
พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย โปรดฯ ให้
อาราธนาพระสงฆ์ผู้ทรงคุณในทางวิปัสสนาธุระ ทั้งในกรุง
และหัวเมืองบักษได้ฝ่ายเหนือมารับพระราชทานบวชารัน
ควรแก่สมณะฝ่ายอรัญวาสี แล้วทรงแต่งตั้งเป็นพระ
อาจารย์บอกพระกรรมฐานแก่พระสงฆ์สามเณรและคฤหัสถ์
รวม ๗๖ รูป ดังนี้ พิจารณาเหตุตามเรื่องประวัติต้นนิชฐาน
ว่า เจ้าประคุณสมเด็จพระญาณโศภนได้ศึกษาวิปัสสนาธุระเจริญ
แพร่หลาย มีครูบาอาจารย์ผู้ทรงคุณพิเศษมากดังกล่าวมา

แต่ที่ทราบเป็นแน้นั้น ว่าท่านได้เล่าเรียนในสำนักเจ้าคุณ
อรัญญิก สันนิษฐานว่า เจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราชเห็นจะได้
ศึกษาวิปัสสนาธุระในหลายสำนักด้วย ในสมัยนั้นการ
ศึกษาวิปัสสนาธุระเจริญแพร่หลาย มีครูบาอาจารย์ผู้ทรง
คุณวิเศษมากดั่งกล่าว แต่ที่ทราบเป็นแน้นั้นว่าท่านได้
เล่าเรียนในสำนักเจ้าคุณอรัญญิก วัดอินทรวีหาร ในสำนัก
เจ้าคุณบวรวิริยเถร วัดสังเวชวิศยาราม (ท่านทั้งสองรูปเป็น
ผู้ทรงคุณวิเศษทางวิปัสสนาธุระมีผู้นับถือมาก) กับได้เรียนต่อ
กับพระอาจารย์แดง ที่จังหวัดลพบุรีด้วย และดูเหมือน
ท่านจะได้เล่าเรียนจนมีความรู้แตกฉาน แต่เมื่อยังเป็น
สามเณร ด้วยปรากฏว่าเป็นสามเณรนั้น ครึ่งหนึ่งได้เอา
ปูนเต้าเล็ก ๆ ไปถวายเจ้าคุณบวรวิริยเถรกับถวายพระใน
วัดนั้นองค์ละ๑ เต้า เวลานั้นไม่มีใครสนใจ มีพระองค์หนึ่ง
เก็บปูนนั้นไว้แล้วปั้นเป็นลูกอมสัก ๓-๔ ลูก ภายหลัง
กลายเป็นลูกอมคักคัสติหเสืองติดกันขึ้น แต่ก็หากันไม่ได้
เสียแล้ว

ในด้านการก่อสร้างนั้นมีปรากฏว่าท่านเจ้าประคุณ
สมเด็จพระสังฆราช ได้สร้างถาวรวัตถุสถานไว้หลายอย่าง และท่าน

มักสร้างของที่แปลก ๆ และโต ๆ ว่ากันว่าเพื่อที่จะให้สม
กับนามของท่านที่ชื่อโต และได้สร้างพระพิมพ์ชนิดต่าง ๆ
เป็นจำนวนมาก ว่าสร้างกันถึง ๘๔๐๐๐ เท่าจำนวน
พระธรรมขันธุ์ เรียกกันเป็นสามัญว่า “พระสมเด็จ” อัน
ชั้นสูงสุดชาเป็นต้นนับถืออย่างสูงอยู่ในทุกวันนี้

พระชินบัญชรคาถา

ชยะสะนากะตาพุทธา
จตุสัจจาตัง ะรัง
คัมภังคะราทะโย พุทธา
สัพเพ ปติฏฐิตา มัยหัง
สัสเส ปติฏฐิตอ มัยหัง
สังโฆ ปติฏฐิตอ มัยหัง
หะทะเย เม อนุรุธโธ
โกณฑัญญโธ ปิฎฐิภาคัสมิ
ทักขิณเ สะวะเน มัยหัง
กัสสะโป จะ มหานาโม
เกสโร ปิฎฐิภาคัสมิ
นิตินโน สิริสัมปันโน
กุมาระกัสสะโป เตโ
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง
ปุลโล อังคุลมาโล จะ
เตราบุญจ อิม ชาตา

เชตะวา มารัง สวาหะนัง
เย ปิวิงสุ นราสกา
อัญญะ วิสะติ นาชะกา
มัตตะเก เต มุนิสสะรา
พุทโธ ชัมโม ทะวิโลจะเน
อุเร สัพพะคุณากะโร
สเวปุตโต จะทักขิณ
โมกคัลลาโน จะ วามะเก
อาตุง อานันตะราหุโล
อุภาตุง วามะโสตะเก
สุริโยวะ ประภังกะโร
โสภิตอ มุนิปุณณะโว
มเหสี จิตตะวาทะโก
ปติฏฐาสิ คุณากะโร
อุปาสี นันตะสัวะลี
นะลาเต ติละกา มะมะ

เสตาสีติ มหาเถรา

เอเตสีติ มหาเถรา

ชะลันตา สัตตะเตเชนะ

ระตะนัง ปุระโต อาสี

ชะชัคคัง ปัจฉะโต อาสี

ขันธะโมระประวัติคตฺถจะ

อากาเส ฉะตะนัง อาสี

ชีนา นา นา วัระธังยุตตา

วาตะปิตตาทิสัญชาตา

อะเสสา วินะยัง ยันตุ

วะสะโต เม สะกิจ เจนะ

ชีนะปัญฺหะระมัชฌัมหิ

สทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ

อิจเจะ มันโต

ชีนานุกาเวนะ

ธัมมานุกาเวนะ

สังฆานุกาเวนะ

สัทธัมมานุกาเวปาลิโต

วิชิตา ชินะสาวกา

ชิตะวันโต ชินะระสา

อังกะมังเคสุ สัตถุตา

ทักขิณ เมตตะสุตตะกัง

วาเม อังคฺลิมาละกัง

อาณานาญะสุตตะกัง

เสสา ปาการะสันธิตา

สัดตปฺปาการะลังกะตา

พาหิรัชฌัตตบุทฺทะวา

อนันตะชินะ เตชะสา

สะทา สัมพุทฺธะ ปญฺหะเร

วิหะรันตัง มะหิตะเล

เต มหาปุริสาสะภา

สุสุคะโต สุรักโข

ชิตุบุทฺทะโว

ชิตาริสังโก

ชิตันตะราโย

จะรามิ ชินะปัญฺหะเรติ ฯ

การประคองดวงจิตก่อนจะดับ

ถาม การที่จะประคองดวงจิตก่อนที่จะดับสิ้นอัตตะ
บัตตะ หรือพ้นจากโลกนี้ไป จะมีวิธีทำอย่างไร
จึงจะเป็นทางให้ไปสู่สุคติ และไม่มีทุกข์เวทนา
บีบคั้น

ตอบ การที่จะมีทุกข์เวทนาบีบคั้นหรือไม่ อยู่ที่ความ
ตั้งใจแน่วแน่ เมื่อก่อนที่ดวงจิตจะดับ ก่อนที่
อัตตะบัตตะจะสิ้น ต้องตั้งดวงจิตให้มั่นใน
ทางกุศลที่ได้อบรมไว้ อุทิศกรรมให้แก่สัตว์ทั้ง
หลาย เจ้าก็จักเข้าสู่ความสงบ เมื่อเจ้าจะพ้นจาก
โลกนี้ไปแล้ว เจ้าจะต้องยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ให้เป็นเครื่องช่วยชูชูวิญญาณของเจ้าไปสู่สุคติ
ในสัมปรายภพโน้นโดยเร็ว หลังจากที่เจ้าได้ใช้
กรรมในภพโน้นสิ้นแล้ว สิ่งใดไม่วิเศษยิ่งไปกว่า
พระรัตนตรัย ก่อนดวงจิตจะดับ เจ้าจะต้องตั้งสติ
ให้มั่นอย่าประมาท อย่าลืมหัก เมื่อจิตเจ้าแน่วแน่

และยึดไว้ได้แล้ว ไม่มีอะไรจะมาบีบคั้นเจ้า ถ้าจิต
เจ้าไม่มัน อากันถึงแต่สิ่งชั่วร้ายอันเป็นกิเลส
พอกพูนดวงจิต ความโลภ ความโกรธ ความหลง
มีอุปาทานยึดมั่นในร่างกาย ในดวงจิต มีอวิชชา
ปกคลุมจิตใจไม่ให้ผ่องใสเสียแล้ว เมื่อนั้น
แหละกรรมจะมีบีบคั้นดวงจิตเจ้าให้หลุดพ้นจากร่าง
นี้ไป พังอย่างนั้นแล้วพึงตั้งใจให้มันอยู่เสมอว่า
เจ้าต้องมีสติอยู่ตลอดเวลา จะประมาณขนาดสติได้
มีความยึดมั่นในองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมา
สัมพุทธเจ้าและคุณพระรัตนตรัยเป็นที่ตั้งยึดมั่นใน
กุศลผลบุญที่เจ้าได้สร้างมาเป็นอหังสา คือไม่
เป็นผู้คั่นร่น ต่บกิเลสคือความอาฆาตมาดร้ายสัน
แล้วจิตเจ้าจะสงบ บางคนจุติรูปไว้พระปากพิมพ์
แต่ใจไปอยู่ในครัวไปอยู่ที่อื่น เช่นนี้ไม่เกิด
ประโยชน์อันใดเลย รังแต่จะเป็นราคะมัวหมองแก่
การประพฤติปฏิบัติในการกุศลหาเป็นประโยชน์อัน
ใดไม่ ไม่ได้จุติรูปเทียบแต่พนมด้วยมือติดนิ้วกับ

ดวงใจถือเป็นประดุจดอกบัว บุษบาแต่คุณพระ
รัตนตรัย สวดมนต์ในใจไม่คงด้วยความตั้งใจนั้น
ด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์ที่จะสร้างบุญกุศลอันแท้จริง
แล้ว หูไม่ฟังเรื่องราว ไม่เอาตาไปดูสิ่งที่ไม่ควรดู
ย่อมยิ่งกว่าจุดอุปเทียบบุชาต่อหน้าคนนับพัน ถ้า
เจ้าตั้งใจนั้นแล้วดีเสมอ คาถาที่ข้าจะให้วันนี้คือ
“อย่าประมาทชาติสติ”

๕ เรื่องการบอกพระอรหันต์

ถาม เรื่องการที่บอกแก่ผู้ใกล้จะตายว่า ให้ว่าพระอรหันต์นั้น จะมีผลอย่างไร

ตอบ อันนี้เป็นปัญหาที่ยาว แต่เมื่อถามแล้วก็ตอบพอให้เข้าใจ เพราะพวกเจ้าเป็นผู้มีปัญญา ได้รับความศึกษามาดีด้วยกันทั้งสิ้น ก็จะได้ชี้แจงสรุปปัญหาย่อ ๆ พอเข้าใจว่า อันคนที่จะต้องตายหรือใกล้จะตายหรือที่เรียกกันว่าตริทฺต หรือกรรมทั้งสามเข้ามาสู่นิมิตแล้ว คือมรณนิมิต กรรมนิมิต และสภาวะแห่งกรรมเข้าจับแล้ว จิตใจของผู้นั้นก็ตี ประสาททุกส่วนก็ตี หูก็ตี ตาก็ตี ไม่สามารถจะได้เห็น ไม่สามารถจะรับรู้สิ่งใดได้ทั้งสิ้น แม้เจ้าจะพากันร้องบอกพระอรหันต์ให้คอยตักตักเท่าไร ก็ไม่สามารถจะรับทราบคำบอกของเจ้าได้ เพราะว่าดวงจิตที่ใกล้จะแตกดับนั้นย่อมเต็มไปด้วยความรู้สึกทรมันทรมานเดือดร้อน บีบคั้นด้วยทุกข์เวทนา

อย่างใหญ่หลวง คงตาก็ว่าพวกราคีตนมองไม่เห็น หูกก็อื้อมึนตึงไม่สามารถจะได้ยินเสียง ปากก็ไม่สามารถจะอำบอกละสิ่งใดได้ แม้แต่จะหายใจเข้าออกก็ไม่สามารถจะกระทำได้ ด้วยรู้สึกว่่าประดุจมีสิ่งใดมาทับอยู่บนหน้าอกหนักแน่นไม่สามารถจะดันหลุดได้ จึงเป็นการยากที่จะขยับปอดหายใจ แล้วเหตุใดคนคนนั้นจึงจะมาฟังพระอรหันต์ที่เจ้าบอกได้ละ เพราะฉะนั้นการบอกพระอรหันต์เมื่อใกล้จะตายให้คนมีสตินั้นจึงได้ประโยชน์น้อย แต่ก็ยังดีกว่าจะไม่ทำอะไรเลย การที่จะถึงพระอรหันต์หรือไม่ถึงนั้น อรหันต์ในที่นี้หมายถึงอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า การที่เขาผู้ซึ่งจะตายจะถึงซึ่งอรหันต์หรือไม่ถึงอรหันต์นั้น หาได้อยู่จากการที่ผู้หนึ่งผู้ใดมาบอกไม่ หากแต่เกิดจากจิตใจที่เขามีความเคารพบูชาอย่างแนบแน่นมาแต่เดิมแล้วต่างหาก คนที่สร้างอกุศลเป็นจำนวนมาก คนที่มีแต่ความเหี้ยมโหดร้ายทารุณ ชอบล้างผลาญประหารชีวิตประหารผู้อื่น

เบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนด้วยประการต่าง ๆ ไม่
ว่าจะทำให้ถึงตายหรือไม่ถึงตาย ไม่ว่าจะเบียด
เบียนทางร่างกายหรือจิตใจ คนทั้งหลายเหล่านั้น
ย่อมไม่มีโอกาสนึกถึงพระอรหันต์เมื่อใกล้จะตาย
เป็นแน่ ดังนั้นถึงแม้จะบอกพระอรหันต์สักเท่าไรก็
ไม่สามารถจะรับไว้ได้ เพราะกรรมนิमितที่ตนได้
กระทำเมื่อมีชีวิตอยู่ย่อมปรากฏผลอกหลอนแก่ดวง
จิตตลอดเวลา อีกประการหนึ่งดวงจิตเล่า ก่อนที่
วิญญาณจะออกจากร่างหรือจิตจะดับนั้น ก็ต้อง
ได้รับการบีบคั้นอย่างทารุณเจ็บปวดรวดร้าวไปทุก
เส้นขน เจ้าจะเอาสติที่โหมมารับพระอรหันต์ได้
ดังนี้เป็นต้น เข้าใจหรือไม่ เพราะการเข้าใจสิ่งนี้
เป็นเรื่องที่มีประโยชน์แก่เจ้ามาก เพราะต่อแต่นี้
ไปเราจะถึงซึ่งอรหันต์อยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่จะไป
นึกถึงพระอรหันต์เมื่อใกล้จะตาย ซึ่งเจ้าไม่มี
โอกาสจะถึงได้

ถาม เวลาที่ผู้ใดใกล้จะตาย ถ้าหากทำจิตใจให้เป็นสมาธิหรือเข้าสมาธิเรื่อยไปเท่าที่จะทำได้ จะเป็นประโยชน์หรือไม่

ตอบ ผู้ที่นั่งตายหรือนอนตายด้วยอาการอันสงบมีอยู่เป็นอันมาก ทั้งนัยกเว้นพวกที่ตายโดยไม่รู้รู้สึกตัว การตายโดยไม่รู้รู้สึกตัว กับการตายโดยอาการอันสงบนั้นผิดกัน การตายโดยไม่รู้ตัวอาจจะเป็นลมตาย เต้นโลหิตแตกตาย หรือหมดสติไปหลายวันแล้วจึงตาย ดังนั้นย่อมไม่เข้าอยู่ในจำพวกที่ตายโดยมีสติ การตายโดยมีสติถือเอาสมาธิเข้า ประคับประคองดวงจิตจนกว่าดวงจิตจะดับ วิญญาณย่อมออกจากร่างนั้น เป็นการตายของผู้ที่สร้างบารมีไว้สูง และดวงจิตที่ตายเช่นนี้ย่อมไม่มีโอกาสไปสู่ยมโลก ออกจากโลกมนุษย์นั้นก็ตรงไปเทวโลกเลยทีเดียว เจ้าเข้าใจหรือไม่ ใครมีปัญหาวะไรอีก

วิธีอธิษฐานในการปล่อยสัตว์

เช่น กบ ปลา ปู เพื่อผ่อนคลาขกรรมในอดีต

ถาม ลูกผู้หนึ่งมีอาการปวดชามาก รักษาามากก็
ไม่หาย เป็นเพราะเหตุใด จะทำอย่างไร

ตอบ เมื่อชาติที่แล้วเจ้าทบ หักขาบมามาก ถ้าเจ้าไป
ตลาดพบกบเป็น ๆ ให้ซื้อปล่อยสัก ๒๐ - ๓๐ ตัว
ก่อนจะปล่อยเจ้าเอาน้ำมาถว้หนึ่ง เทลงไปในถัง
ที่ใส่สัตว์ที่จะปล่อยนั้น แล้วตั้งใจว่า

เมื่อในอดีตชาติ ข้าพเจ้าได้ทำให้พวกท่านทั้งหลาย
เหล่านี้อะตร้อนมามากแล้วแต่ก็เป็นความจำเป็นที่ข้าพเจ้า
อาศัยท่านเหล่านั้นเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิต ไม่ได้มีเจตนาจะ
แกล้งให้เดือดร้อน ด้วยเหตุนี้เมื่อถึงโอกาสชาตินี้จะ
ทำได้ ข้าพเจ้าจึงขอปล่อยท่านทั้งหลายเหล่านั้นให้เป็นอิสระ
ข้าพเจ้าให้ชีวิตแก่ท่านทั้งหลายเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้ให้ความ
เป็นอิสระแก่ท่านทั้งหลายเหล่านั้นให้เป็นอิสระ ข้าพเจ้าช่วย
ท่านทั้งหลายเหล่านั้นพ้นจากความทุกข์เดือดร้อน พ้นจาก

การถูกเขาประหาร ขอบัญกุศลที่ข้าพเจ้าทำให้แก่ท่านใน
ครั้งนี้จะเป็นเครื่องอโหสิแก่กัน อย่าได้ถือโทษโกรธเคือง
ต่อไป ขอท่านทั้งหลายเหล่านี้ เมื่อข้าพเจ้าปล่อยท่านไปให้
เป็นอิสระแล้ว จงไปบอกพรรคพวกของท่านที่ทนทุกข์
ทรมานอยู่ ถึงส่วนกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้ว ขออุทิศ
กุศลทั้งหมดที่ทำได้ให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงเป็น
ผู้พ้นจากความทุกข์เดือดร้อนทั้งปวง และจงอโหสิกรรม
ให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

เรื่องการตรวจอาตุศีลส่วนกุศล

ของ สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี

ข้าพเจ้าขออุทิศกุศลในการนี้ ... (ระลึกถึงกุศลที่ได้ทำ) ... ถวายหรือให้แก่ ... สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี ... (ผู้ที่เราเจาจะจงจะให้โดยตรง) ... บิดา มารดา ครูอาจารย์ ฯลฯ บัณฑิตายายทวดหญิงชาย บรรพชนต้นตระกูล และผู้มีพระคุณทั้งหลาย ... ผู้ที่อยู่ใน หิน โลหิต ๒๐ ชั้น พรหมโลก ๖ ชั้น เทวโลก (คือในสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น) มนุษย์ทั้งหลาย มีญาติมิตร ศัตรูคู่อริ คู่อาชญาวิชา บาตาด ชนยมโลกอบายภูมิทั้ง ๔ คือ นรก เปรต อสุรกาย สรรพสัตว์ทั้งหลาย มีสัตว์เลื้อยคลานปราคจากเท้า สัตว์ ๒ เท้า ๔ เท้า สัตว์มากเท้า บนบก ในน้ำ ในอากาศ ไปได้ใน ๒ ทาง ๓ ทาง บรรดาสัตว์ทั้งหลายที่มองเห็นและมองไม่เห็น นึกได้และนึกไม่ได้ ที่ใกล้และไกล อมนุษย์ รูปวิญญาน - อรูปวิญญาน และขอกุศลและการอุทิศให้จงเป็นปัจจัยช่วยให้ข้าพเจ้ามีสติมั่นคง พญามารทั้งหลายอย่าได้มีโอกา

ครอบงำให้ข้าพเจ้าได้ฉานโดยเร็ว ๆ และบรรลุมรรคผล
นิพพานในอนาคตอันใกล้

ในการตรวจนาน ให้ตั้งใจแน่วแน่เพื่อแผ่กุศล
หรืออุทิศกุศลให้แก่ผู้ที่เราระบุ โดยจะใช้ น้ำกดี หรือถ้าไม่
ใช้น้ำกดีต้องตั้งใจแน่วแน่เป็นสมาธิให้มากกดี ก็ย่อมเป็นผล

มีผู้ถามว่า เมื่อได้ทำกุศลเพียงเล็กน้อยจะอุทิศให้
ไปได้รับหัวหรือ หลวงพ่อสมเด็จฯ อธิบายว่า ในการทำ
กุศลสูง เช่น ให้วิทยาทาน สร้างวัด ทำสมาธิแล้วย่อม
แจกจ่ายไปได้ทั่ว เพราะขณะทำสมาธิและจิตเข้าสู่สมาธิ
นั้น ไม่คิดทำร้ายใคร ไม่ว่าใคร ไม่กล่าวว้าวาจาให้เป็น
ที่ระคายเคือง ไม่รับฟังเรื่องทั้งหลาย ไม่เคลื่อนไหวร่างกาย
อันจะทำให้สัตว์ถึงแก่ชีวิต นั่งอยู่ที่เดียวไม่ไปก่อกรรม
เหตุจนกุศลที่ได้รับจึงสูงและบริสุทธิ์

(การที่อุทิศให้สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี
ด้วยนั้น เพราะผู้ถามเคยได้รับคำอธิบายจากหลวงพ่อสมเด็จฯ
ว่ากุศลที่เอ็งอุทิศให้ข้า ๆ ไม่เอาของเอ็งไปเก็บไว้ ข้าก็เอา
ไปแจกจ่ายให้แก่ผู้ที่อดอยากเดือดร้อน หรือผู้ที่เอ็งอุทิศให้
ไม่ถึงอีกต่อหนึ่ง)

เรื่องร่ายพระพุทธานุภาพจริงไหม และพิธีลอยกระทงที่ถูกต้อง

ถาม ร่ายพระพุทธานุภาพที่พบเห็นกันทุกวันนี้ เป็นร่ายพระพุทธานุภาพที่แท้จริงหรือไม่

ตอบ พระพุทธานุภาพนี้ ข้าเคยบอกพวกเจ้าหลายปีแล้วว่า ให้พวกเจ้าลอยกระทงเวลาหกทุ่มจำได้ไหมให้พวกลูกนี้มันพากันลืมหมด เอ้า จงฟังพอเป็นเครื่องสติสติปัญญาหน่อย กล่าวกันว่านี่เป็นความจริง ไม่ใช่เรื่องเล่าตลก หรือเป็นเรื่องสนุกสนานเฮฮากันไป คือเป็นที่ทราบแน่นอนแล้วในหมู่ผู้มีอิทธิฤทธิ์ และดวงวิญญาณที่มีบารมีทั้งหลายว่า ร่ายพระพุทธานุภาพขององค์สมเด็จพระบรมศาสดามาตรัมพุทธานุภาพนั้น ได้ประทับอยู่กลางเกษียรสมุทร เมื่อเวลาวันเพ็ญเดือน ๑๒ นั้น พวกเจ้าจึงลอยกระทงลอยทำไมเจ้ารู้ไหม หรือว่าเขาว่าไปลอยกระทงเจ้าก็ลอยไปตามพวกมากลากเอาไป

แต่ว่ารอยพระพุทธรูปที่ปรากฏอยู่แท้งนั้น อยู่
กลางเกษียรสมุทร เมื่อเจ้าลอยกระทงไป ความจริงกระทง
ที่เจ้าลอยไปนั้นก็คงไม่ไปถึงกลางเกษียรสมุทร เพราะมัน
ก็วนอยู่ในเขาดินเท่านั้น แต่ว่าจิตของเจ้านั้นเมื่อลอย
กระทงย่อมบูชาองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไม่ว่ากระทงของเจ้าจะลอยไปอยู่ที่ใด จิตของเจ้าย่อมบูชา
องค์สมเด็จพระบรมศาสดาฯ นั่นคือบูชารอยพระพุทธรูป
ของพระพุทธเจ้าที่มีอยู่จริง เกษียรสมุทรนั้นหมายถึงเป็นเกาะ
ใหญ่เกาะหนึ่งที่มีอยู่กลางมหาสมุทรที่ลึกที่สุดในโลก หรือ
มหานที นั่นก็คือมหาสมุทรแปซิฟิกของเจ้านี้แหละ ที่เจ้า
เรียกตามภาษาอังกฤษนั้นนะ ภาษาไทยมันไม่มีจะเรียก
แต่ว่ารอยพระพุทธรูปที่แท้งนั้นไม่ใหญ่โตมากมายยาว
ตั้งหลายวาอย่างนั้นหรอก พระพุทธรูปที่แท้งก็ใหญ่
กว่ารอยเท้ามนุษย์ที่ร่างกายใหญ่ ๆ เพียงเล็กน้อย เป็น
อิทธิปาฏิหาริย์ที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาฯ ได้ขยายรอย
พระพุทธรูปของพระองค์ออกไปเพื่อให้เห็นได้ชัด

ถาม ที่ได้เห็นได้รู้งคงจะจำลองทั้งนั้น

ตอบ ส่วนมากเป็นเช่นนั้น เพราะแกะสลักขึ้นตาม
พุทธประวัติหรือตามปฐมสมโพธิที่ได้ศึกษาเล่าเรียน
กันมาตั้งแต่สมัยโบราณ ก็พยายามแกะสลักให้มี
สวดคล้ายต่างๆ เป็นไปตามพระพุทธรูปวัตตินั้น ที่
ภูเขาทองหรือที่ไหนก็เหมือนกันทั้งนั้น มีการกระทำ
กันขึ้นสำหรับคนในสมัยโบราณ จะได้เอาไว้มูซา
กราบไหว้ เพราะไม่สามารถจะพบของจริง แต่
ของจริงนั้นมีอยู่ที่ในเกาะแห่งหนึ่ง อยู่กลางสระคือ
ทะเล หรือเกษียรมุทมนั่นแหละ ปกติเมื่อวันเพ็ญ
เดือน ๑๒ นั้น โดยธรรมดาเหล่าเทวดา เทพยดาและ
ดวงวิญญาณที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จะพากันไปถวาย
สักการบูชารอยพระพุทธรูปนั้น พวกเจ้าจึงลอบ
กระซุบกันไปเพราะเจ้าไปไม่ได้ เป็นตอนที่ลึกที่สุด
ในโลก ไหนๆ มาแล้วก็ว่ากันให้หมดเลยทีเดียว
นานๆ จะได้มาพบกัน มนุษย์ยังไม่ถึง พยายาม
ไปให้ถึงนะลูก ถวายสักการะที่นั่นได้

หัวใจแห่งการทำสมาธิ (หรือการทำจิตให้สงบ)

ข้อสำคัญมีอย่างหนึ่งอันเป็นสิ่งสำคัญ อันเป็นหัวใจแก่การทำสมาธิ สิ่งนั้นประการแรกคือ คีล ที่จะต้องปฏิบัติ เมื่อเจ้ารักษาคีลให้ได้ครบ ไม่ต่างพร้อย ไม่ทะลุ ไม่ขาดวินแล้ว การกระทำสมาธิย่อมสำเร็จโดยเร็ว คีลที่จะให้เจ้าปฏิบัติในขั้นแรก ก็มีเพียง ๕ ประการเท่านั้น คีลทั้ง ๕ นั้นเจ้าคงรู้แล้วใช่ไหม ถ้าเจ้าสามารถรักษาคีลทั้ง ๕ นี้ให้บริสุทธิ์คงอยู่เสมอไปแล้ว การทำสมาธิของเจ้าก็ไม่เป็นเรื่องยากเย็นอะไร ข้อสำคัญเจ้าพึงจำไว้ว่า การที่เจ้าจะรักษาคีลนั้น เจ้าจะมีวิธีการทำการละเว้นไม่ปฏิบัติในทางที่ผิดศีล และประพฤติปฏิบัติที่จะรักษาคีลด้วยเหตุ

๓ ประการ เจ้าพึงกำหนดจดจำไว้ให้ดี

ประการที่ ๑ เรียกว่า เจตนาวิวัช ได้แก่การตั้งเจตนาที่จะละเว้นการกระทำอันเป็นการผิดศีลของตัวเอง โดยไม่ต้องไปกล่าวคำให้ผู้อื่นฟัง คือหมายความว่า โดยไม่ต้องมีการสมมติทานั้น ให้เจตนาเจตนาภายในของเจ้าอย่างมั่นคง เจ้าจะรักษาศีลทั้ง ๕ นั้นไว้ให้บริสุทธิ์ อย่างน้อยก็พึงกระทำในสิ่งที่เพียงที่ใดตั้งใจ หรือมิได้เจตนา

ประการที่ ๒ เรียกว่า สมาทานวิวัช หมายความว่า การที่เจ้าจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ด้วยวิธีที่เจ้ากล่าวคำขอศีลจากพระภิกษุเป็นต้น ดังเช่นที่ได้กระทำกันเป็นปกติอยู่ในทุกวันนี้ การขอศีลจากพระภิกษุสงฆ์นั้น เมื่อได้รับศีลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พระภิกษุสงฆ์จะอนุโมทนาศีลและให้พรแก่เจ้า เจ้าจงรับทั้งศีลและพรนั้น มิใช่ตั้งใจรับแต่พรแต่ศีลนั้นปล่อยไป หาประโยชน์อันใดมิได้ เมื่อเจ้าสมาทานศีลนั้นแล้ว ก็พึงปฏิบัติให้เป็นไปตามสิ่งที่ได้กล่าวปฏิญาณว่าเจ้าจะรักษาศีลนั้นให้บริสุทธิ์

ประการที่ ๓ เรียกว่า สมุทฺตเนทวิรัช คือการละเว้น
โดยสิ้นเชิง มิให้มีสิ่งใดเหลือหลออยู่อีก เป็นการกระทำ
ชั้นสูงสุด พยายามที่จะกระทำจิตและกายวาจาให้บริสุทธิ์
อย่างสูง คิดเป็นสิ่งที่จะรักษากายวาจาให้เป็นปกติอยู่ อัน
เมื่อกายวาจาเป็นปกติแล้ว จิตย่อมเข้าสู่ความสงบเป็น
ปกติด้วย กิเลสที่พอกพูนอยู่ในดวงจิตก็ดับ อาสวะ คือ
เครื่องครองอินถรงจิตได้ตกลงไปหมดก็อยู่ที่ด้อยลงน้อย
ถอยลง และเสื่อมสูญไป ทำให้ดวงจิตผ่องใสปราศจาก
อริศร้าวหมอง เป็นจิตที่มีความรุ่งโรจน์ เป็นจิตที่เจริญด้วย
อบรมเนื่องๆ จากศีลนี้ การประพฤติปฏิบัติด้วยการตั้งจิต
เจตนาที่จะละเว้นการปฏิบัติในทางที่ผิดศีลทั้ง ๓ ประการที่
กล่าวนี้ หากเกิดแก่ผู้ใดผู้นั้นย่อมจักได้สมความมุ่งมาด
ปรารถนา ดังที่มีคำอนุโมทนาและอวยพรว่า “อิมานิ ปญฺญ
สิกขาปทานิ สีเลนสุขตมยันติ สีเลนโภคสัมปทา สีเลน
นิพพุตตมยันติ ตัสมาสีลํ วิโสทये” เมื่อจะแปลเป็น
ข้อความโดยย่อแล้ว ก็ย่อมจะกล่าวได้ว่า อันศีลที่ท่าน
ทั้งหลายได้ยึดถือและรักษาไว้นี้ ศีลย่อมจรรักษามีสติให้

มีความสุข คือยอมจำนนยอมให้ผู้มีสติให้ประสบซึ่งความ
มั่นคงสมบูรณ์ คือยอมจำนนให้ผู้มีสติให้นำจิตเข้าสู่อันสงบ
สุขคือนิพพานได้ ดังนั้น ท่านทั้งหลายจึงเป็นผู้มีสติให้เกิด
ดังนี้ เป็นต้น คือยอมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการที่จะทำจิต
ให้เกิดสมาธิ ถ้าจิตปราศจากสติแล้ว สมาธิจึงไม่มีหวัง
จะเกิดได้แน่

ประการที่สอง เจ้าจะต้องเป็นผู้ประกอบไปด้วย
เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา การที่จักกระทำซึ่ง
พรหมวิหาร ๔ ให้สำเร็จได้นั้น เจ้าจักต้องแผ่เมตตาจิตไป
ยังสรรพสัตว์ทั้งหลาย มนุษย์ รูปวิญญาณ อรูปวิญญาณ
แม้นัตถิมิตร อริ ศัตรู บิดามารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ทวด
หญิงชายบรรพชนต้นตระกูล ผู้ให้กำเนิดเจ้ามาในสายตรง
นับว่าเป็นผู้มีพระคุณแก่ชีวิตของเจ้าหาที่สุดมิได้ อีกทั้งเจ้า
จะต้องมีความเคารพบูชาซึ่งครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีอุปการ
คุณ อารักขาเทวดา และทวยเทพ เทวดา พรหมา ผู้ทรงไว้
ซึ่งสัมมาทิฐิทั้งหลาย ว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นควรเป็น
ผู้ที่เราจักต้องเคารพ เพราะด้วยคุณสมบัติอันดีงามที่ได้

ประพจน์ปฏิบัติมาแล้ว ทำให้ท่านได้ประสบความสำเร็จสุข
ใน ๒๐ ชั้นพรหมโลก ใน ๖ ชั้นเทวโลก ในมนุษย์โลก
มารโลก ยมโลก และในสิ่งที่อันเป็นแดนสุชาวดี หรือ
สัมปรายภพทั้งปวง เจ้าอย่าคิดว่าในมารโลกและยมโลก
นั้น จักไม่มีเทพผู้มีความสุขสถิตอยู่หามิได้ ส่วนนรก
เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน อันเป็นอบาธภูมิทั้ง ๔
นั้น ย่อมเป็นที่สถิตอยู่ในกองทุกข์ เพราะเป็นผู้ปราศจากศีล
ปราศจากเมตตา กรุณา ด้วยเหตุที่เป็นผู้ปราศจากศีลและ
เมตตา กรุณานี้ ย่อมเป็นทางนำให้คนทั้งหลายเหล่านั้นได้
ประกอบกรรมอันชั่วร้าย บาปอกุศลเป็นที่ระลึกอยู่ตลอด
เวลา เหตุฉะนั้นเมื่อดวงจิตดับจากโลกนี้ไปแล้ว วิญญาณ
จึงต้องไปทรมานอยู่ในอบาธภูมิอันเป็นทุกข์ทุกขิเหล่านั้น

ด้วยเหตุนี้ เจ้าผู้ที่จะตั้งใจกระทำสมาธิจิต นอกจาก
จะรักษาศีลให้บริสุทธิ์แล้วยังจะประกอบไปด้วยพรหมวิหาร
๔ มีการแผ่เมตตาจิตอุทิศส่วนกุศลผลบุญที่ได้กระทำมาแล้ว
ด้วยดีไปให้แก่ท่านทั้งหลายเหล่านั้นทั้งหมด ตลอดจน
สรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน

๕๕ ๕
ทั้งสี่ทั้งหลาย ไม่ว่าสัตว์นั้นจะเป็นสัตว์ที่มี ๒ เท้า ๔ เท้า
มากเท้าหรือปราศจากเท้า ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ที่ไปในน้ำ
บนบก ไปในอากาศ หรือไปได้ทั้ง ๒ ทาง ๓ ทาง ดังนี้
เป็นต้น ไม่ว่าจะอยู่ใกล้เราหรืออยู่ที่ไกล ไม่ว่าที่เราจะมอง
เห็นหรือมองไม่เห็นดังนี้ ควรจักแผ่ไปให้ทั่ว เรียกว่าเป็น
อัมปมัญญา หมายความว่า การแผ่ไปทั่วในหมู่สัตว์ไม่มี
ละเว้น เช่นกับแสงอาทิตย์และดวงจันทร์ย่อมส่องเข้าไปใน
หมู่บ้านทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นปราสาทพระราชวัง ไม่ว่า
จะเป็นกระท่อมน้ำ ไม่ว่าจะเป็นช่องยากดวนพิศทั้งหลาย
ด้วยเหตุนี้จึงจะถือได้ว่า การปฏิบัติในทางที่จะประพฤตซึ่ง
พรหมวิหารธรรมนั้น เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่กระทำดวงจิต
ให้เป็นสมาธิได้โดยแน่นอน เรื่องเพียงเท่าที่กล่าวมานี้ก็
ยืดยาวพอสมควร ถ้าหากปฏิบัติได้ตามที่ได้แนะนำมาแล้ว
นี้ การกระทำสมาธิก็ไม่มีอุปสรรคอันใด เมื่อประกอบ
กับที่จักได้ผ่านวิธีการที่เคยแนะนำมาแล้วก่อน ประกอบด้วย
แล้ว ก็จะมีผลข้อสงสัยในการทำสมาธิไปได้ ข้อสำคัญ
การทำสมาธินั้นย่อมอยู่ที่การทำจิตให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง เป็น
สำคัญกว่าสิ่งอื่น

เรื่องสิ่งที่ห้ามไม่ให้คิด

ถาม อานาจทางด้านจิตใจ และความนึกคิดของแต่ละบุคคลนั้น เป็นไปโดยเสรี ไม่มีขอบเขต ถึงกระนั้นก็ตาม กฎหรือทฤษฎีต่างๆ ที่วางไว้ ก็ยังมีข้อยกเว้นอยู่บ้าง มีอะไรบ้างที่ห้ามคิด

ตอบ ในโลกนี้มีสิ่งอยู่สี่ประการที่ห้ามคิดเรียกว่า อจินตย์ แปลว่ารู้ไม่ได้ทั้ง ๔ ประการนั้น คือ

๑. พุทธวิเศษเย - การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าจริงหรือไม่

๒. ฌานะวิเศษเย - อานาจของฌานสมาธิมีจริงไหม

๓. นิเวชาโก - ผลของบาปบุญมีไหม

๔. โลกะจินตา - โลกนี้เป็นอย่างไร ใครทำใครสร้าง

นี้เรียกว่า อจินตย์ คือสิ่งที่ไม่ควรคิด ไม่ใช่ภาวะพันธุกรรม เป็นวิสัยของผู้เรียกว่า บัณฑิตตั้ง รู้คนเดียว

เรื่องโทษของสุรา

ถาม สมัยนี้รู้สึกรู้สึกว่าคนชอบดื่มสุรากันมาก โทษของการดื่มสุราที่แน่นอนมีอย่างไร

ตอบ โทษของการเสพสุราของหมกของคอง ของเมา คือ

๑. เป็นเสมือนไม่รักตระกูล
๒. ไม่รักลูก
๓. ไม่รักเมีย
๔. เสียทรัพย์สินโดยไม่จำเป็น
๕. ทอนปัญญา
๖. ก่อการวิวาท
๗. อายุไม่ยืน

๕ เรื่องการบูชา

ถาม การบูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียน กับการบูชาที่ไม่มี
ดอกไม้ธูปเทียนนั้น จะมีผลต่างกันหรือไม่อย่างไร

ตอบ การบูชามี ๒ อย่าง คือ อามิสบูชา ๑ ปฏิบัติบูชา ๑
อันหลังประเสริฐกว่า ดังคำของพระพุทธองค์
อธิบายว่า

สรวัง อามิสส ปฏิบันนัง ปูชามิ พระ
พุทธองค์ทรงตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย สรวังนวกวัง
กามา ยาววา หนาคิปป ย่อมเป็นที่อาศัยของ
ผู้ปฏิบัติ การพลีชีวิตตนประพฤติกอรวม ชื่อว่าปฏิบัติ
บูชา การบูชาด้วยอามิส มีอาหารและดอกไม้
เป็นต้น ชื่อว่าอามิสบูชา เราสรรเสริญการบูชา
ทั้งสองนี้ ปฏิบัติบูชานั้นแลประเสริฐ

เรื่องอยากพ้นทุกข์

ถาม เมื่อมีทุกข์มากเหลือเกิน จะกระทำประการใดจึงจะ
ได้พบทางสว่าง ที่จะช่วยพาให้พ้นจากกองทุกข์
เหล่านั้นได้

ตอบ การช่วยเหลือนั้นทำได้ แต่เกรงว่าผู้มีทุกข์นั้นจะ
ปฏิบัติไม่จริง ท่านจึงยกตัวอย่าง ในนิทานเรื่อง
หนอนกับนกกา มาเล่าเปรียบเทียบให้ฟังดังนี้

ในสมัยหนึ่ง นกกากับหนอนเป็นเพื่อน
กัน เจ้าหนอนก็บ่นว่ากับนกกาว่า อยากระให้ตาย
ให้พ้นจากกองอาจมนเสียที่จะได้ไปเกิดใหม่ เมื่อ
โลกของหนอนเต็มทีแล้ว

ฝ่ายนกกาตอบว่า ถ้าเช่นนั้น พรุ่งนี้เวลา
เข้าตอนเช้าออกหาเหยื่อ เจ้าจงไต่ขึ้นไปจากกอง
อาจมน ข้าจะจิกเจ้าให้ตายได้จะพ้นทุกข์เวทนาเสียที่
หนอนก็ตกลงรับปากด้วยดี

พอรุ่งเช้า นกกาออกหาอาหารก็ไปร่อน
นอนตามที่นัดไว้ ร่อนไปร่อนไป เขาก็แล้ว สาย
ก็แล้ว จนกระทั่งเย็นและมีมืด เจ้าหนอนผู้มีความ
ทุกข์ก็ไม่ไผ่ลงนอนสักที

รอนันต์จิตใจของมนุษย์บางจำพวกรู้ว่า
สภาวะที่ตนเป็นอยู่มีแต่ทุกข์เท่านั้นที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่
และดับไป นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรเกิดและอะไรดับ
เมื่อผู้สอนเห็นอยู่แม้นั้น ผู้ใดอยู่ดังนี้ ถ้าจะไป
ให้พ้นทุกข์จริงก็ไปไม่ได้ หรือไม่ชอบไป คุณหนอน
ที่ไม่ชอบทั้งกองอาณานิคม

๔๒ เรื่องสิ่งเสพติด

ถาม มีผู้สูบบุหรี่ติดและจักษกราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า
ตนควรจะเลิกสูบบุหรี่เสียหรือไม่

ตอบ การจะทำสิ่งใดเพียงใดหรือไม่ ควรพิจารณาด้วย
ตนเองว่า สิ่งใดมีคุณน้อยโทษมากก็ควรละ ถ้ามี
คุณมากโทษน้อยก็ควรรักษาไว้ โทษของสิ่งเสพติด
ติดนั้นมากกว่าประโยชน์ สมเด็จพระบรมศาสดา
สัมมาสัมพุทธเจ้าจึงไม่อนุญาตให้ภิกษุเสพย์ของที่
เสพติดแล้วติด

ถาม ยังพบเสมอๆว่า ภิกษุบางองค์ก็ยังสูบบุหรี่เหมือน
กัน ในเมื่อบุหรี่นั้นก็เหมือนว่าเป็นสิ่งเสพติดด้วย
แล้ว จะไม่เป็นผิดหรือ

ตอบ บาลีว่า ไหฺงคจากสุรา ของหมัก เมรัย ของคอง
และสิ่งเสพติดทั้งมวล เมื่อสูบบุหรี่ไม่ผิด สูบ
ก็ถูกาก็ไม่ผิด ทั้งสองอย่างนี้ไม่มีในบาลี

เรื่อง บาป บุญ คุณ โทษ

ถาม มีผู้ถามถึงญาติผู้ใหญ่ของตน

ตอบ ท่านเจ้าพระคุณสมเด็จฯ ได้กล่าวถึงบุคคลที่ตาม
นินชึ่งถึงแก่กรรมไปนานแล้ว ผู้ที่ท่านนำมาอ้างนี้
ได้ถึงแก่กรรมโดยได้รับผลแห่งการกระทำของตน
เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ และบัดนี้พ้นโทษไปแล้ว
ท่านได้บอกข่าวแก่ญาติโดยกล่าวว่า

“ได้ทำบาปไว้มากจึงเป็นมะเร็ง คำพระ
มีศีลบาปหนัก”

จากการสอบถามญาติของผู้ถึงแก่กรรม
ตามที่ท่านเจ้าพระคุณสมเด็จฯ อ้างถึงนั้นได้ความ
ว่า ได้ถึงแก่กรรมลงด้วยโรคมะเร็งในปาก และ
เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ได้เคยด่าตีเตียนพระจริง ด้วย
เหตุนี้จึงเป็นการคล่องกันกับที่ท่านว่า “คำพระมีศีล
บาปหนัก” และเพราะการด่าพระผู้มีศีลตนเองจึงทำ
ให้เป็นมะเร็งในปาก จนกระทั่งถึงแก่กรรมด้วย
โรคนั้น

๕๖๘ เรื่องทำบุญสร้างวัดนนเป็นมหากุศล

ถาม ลูกผู้หนึ่งมีความปรารถนาจะทำบุญแก่พระอริยสงฆ์
ได้รวบรวมบัจจยักอื่นหนึ่ง ถวายหลวงพ่อดีในวัน
คล้ายวันเกิด เพื่อเป็นดีปายะแทนบัจจยัก และได้
กราบเท้าถามหลวงพ่อดีว่า บัจจยักที่ลูกหลานรวมกัน
ถวายหลวงพ่อดีนั้น จะโปรดให้ทำประการใด
กรุณาสั่ง

หลวงพ่อดี ให้เขาไปทำบุญสร้างวัดศรีวิชัยพรหมรังษี ที่ใน
นิคมพระพุทธรบาทสระบุรี โดยกำลังรวบรวมบัจจยัก
อยู่ วัดนี้ต่อไปจะได้เป็นที่พึ่งพักอาศัยของพวกเจ้า
ในยามที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ เมื่อเจ้าได้รับความ
เดือดร้อนทุกข์เข็ญ จะได้ไปอาศัยร่วมไม้ขายคา
ในร่มกาสาอพัสดุขององค์สมเด็จพระบรมศาสดา
สัมมาสัมพุทธเจ้า ขณะนี้บัจจยักที่รวมไว้ก็ได้เพียง
เล็กน้อย เพราะเจ้าไม่ปรารถนาจะบังคับเคี้ยวเข็ญ
หรือออกปากรบกวนผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อใครมีศรัทธา

เดือนมิถุนายน ก็จะได้ช่วยกันตามกำลัง ขณะนั้นข้าได้
มอบให้เจ้าอาวาสวัดราชประดิษฐ์ เจ้าคุณเทพ
เมธากรเป็นผู้รวบรวมมัจฉาได้ เมื่อเจ้าปรวรณา
จะร่วมทำบุญกุศลก็ให้เอามัจฉา ที่เจ้ามีแก่ใจ
รวบรวมมาให้ขึ้นไปถวายพระท่านได้ เพื่อจะได้
รวบรวมสร้างวัดพระศรีวิชัยพรหมวังมีต่อไป ใน
การที่เจ้าและพวกทาสาน ๆ มีแก่ใจเช่นนั้น ข้าขอ
อวยพรให้เจ้าอยู่เย็นเป็นสุข ความปรวรณาส่งใด
ในทางดีงามอันเป็นทางของกัลยาณชน และ
สัตว์มนุษย์ทั้งหลายจะพึงได้กระทำแล้ว ความ
ปรวรณาส่งนั้นขอจงสำเร็จแก่เจ้าและพวกทาสาน ๆ
ทั้งหลายสมดังมโนเรตนานั้นด้วย เทอญ
เอวังโศตัสสัพพา ว

อันการสร้างพระอารามนั้นย่อมสำเร็จในคุณสมบัติ
ทั้งหลาย กล่าวคือย่อมเป็นที่พึ่งพาอาศัยแก่บรรดาพระสงฆ์
พุทธบริษัทผู้ปฏิบัติธรรม ได้เป็นสถานการศึกษา ซึ่งพระ
ธรรมขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้

เป็นสถานที่อบรมจิตใจมนัสย์ให้เป็นคนดีทำดี เป็นสถานที่
ที่อันไม่เป็นภัยแก่สัตว์และชีวิตทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้เมื่อผู้ใด
ได้มีส่วนสร้างพระอารามก็ดี ปฏิสังขรณ์พระอารามก็ดี
ดังเช่นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีสร้างวัดพระเชตุพนวรมหา
วิหาร วัดโกมารภักดีสร้างวัดอัมพวันวรมหาเป็นต้นดังนี้ ย่อม
ต้องเป็นผู้เสียสละเป็นใหญ่ยิ่ง ความเสียสละอันใด จัก
ใหญ่หลวงเท่ากับการสร้างพระอารามนั้น ย่อมหาได้ยาก
เพราะผู้ที่จะร่วมใจร่วมใจกันสร้างพระอารามนั้นได้ ต้อง
เป็นผู้มีการบริจาค คือ จาคะ อย่างน้อยก็ทรัพย์สินส่วนตัว
เป็นที่ตั้ง หากผู้มั่งคั่งสมบูรณ์เป็นเศรษฐี การบริจาคนั้น
ก็จะไม่เดือดร้อนสักเท่าไร แม้จะต้องบริจาควัตถุ
เงินทองเพื่อก่อสร้างอาคารกุฏิ โบสถ์ วิหารก็ดี หากเป็น
ผู้มั่งคั่งอย่างถึงขนาดแล้ว การบริจาควัตถุทั้งหลายเหล่านั้น
ย่อมไม่เป็นเหตุทำให้เดือดร้อน แต่ก็ต้องเป็นผู้ที่ยกย่อง
กันว่า เป็นผู้ปราศจากตระหนี่มีใจกว้างขวาง เป็นผู้มีความ
เลื่อมใสศรัทธาในพระบรมพุทธศาสนาโดยแท้จริง การ
กระทำเช่นนี้ย่อมได้อานิสงส์มากอย่างหนึ่ง เมื่อเจ้ามัจจุ

ศรัทธาวิจาคทวีปตามเจตจำนงในใจของเจ้า ก็นับ
ว่าเป็นกุศลอันดีอย่างยิ่ง ที่เจ้าจักแผ้วถางทางไว้เพื่อจัก
ประสบความสำเร็จในโศกตตรกรรมเบื้องหน้า เจ้าอย่า
ดูถูกว่าบัจจยที่เจ้าวิจาคเพียงส่วนน้อย จักไม่ทำให้การ
สร้างพระอารามสำเร็จลงได้ แม้น้ำเพียงหยดเดียวสามารถ
จะนำความชุ่มชื้นมาสู่จิตใจผู้ที่อดน้ำฉันใด ก็น้ำแต่ละหยด
ทั้งหลายเหล่านั้น ย่อมทำให้เต็มภาชนะที่รองรับได้ฉันนั้น
การที่ข้าพเจ้าเช่นนี้ ก็เพื่อที่จะขอให้เจ้าเห็นว่า กำลังบัจจย
ทั้งหลายที่วิจาคเพียงคนละเล็กละน้อย หากได้ร่วมกัน
หลายมือหลายแรงหลายใจเข้าแล้ว บัจจยนั้นย่อมมากพอ
จะกระทำความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ให้ลุล่วงไปด้วยดี เจ้าอย่า
คิดว่าการวิจาคบัจจยเพื่อการกุศลทั้งหลาย (เจ้าต้อง
กระทำให้มาก จนเป็นเหตุนำความเดือดร้อนมาสู่ตัวและ
ครอบครัวของเจ้า การวิจาคเช่นนั้นไม่เป็นที่สรรเสริญ
ของสัตว์บุรุษและกัลยาณชน ผู้เป็นนักปราชญ์ทั้งปวง
บัณฑิตย่อมไม่สรรเสริญการกระทำที่โง่เขลาเอาแต่หน้า
บัณฑิตย่อมสรรเสริญผู้ที่ฉลาดปราชญ์เปรี๊ยะ รู้เหตุรู้ผล
ควรไม่ควรทั้งปวง ด้วยเหตุนี้จึงได้นำเล่าให้เจ้าฟัง เพื่อ

ที่เจ้าจักได้ใช้เป็นเครื่องสถิตินิมนต์ ในการที่คิดจะ
ประกอบกรณกุศลนั้น เมื่อมีผู้ร่วมจิตร่วมใจกันมาก การ
กุศลนั้นย่อมแผ่กระจายออกไปให้ทั่วถึงกันได้ การจะทำ
สิ่งหนึ่งสิ่งใดถ้ากิจการนั้นเป็นเรื่องใหญ่ คนแต่เพียงคนเดียว
จักทำให้สำเร็จได้ฉันใด แม้สมเด็จพระราชามหากษัตริย์
ทั้งหลายที่ปกครองแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาล และ
ปกครองหมู่ประชาราษฎรเป็นอันมาก พระองค์จะทรง
กระทำการปกครองนั้นให้สำเร็จลุล่วงเป็นผลประโยชน์สม
ความมุ่งมาดปรารถนาด้วยพระองค์เองก็หามิได้ พระองค์
ย่อมจะต้องอาศัยข้าราชการบริพารเสนาอำมาตย์ช่วยเป็นหู
เป็นตาเป็นความคิด สมอง มือ เท้า และร่างกาย แต่ละ
ส่วนให้ประกอบกิจทุกอย่างสำเร็จสมผลดังปรารถนาทุก
ประการ ดังนั้นเป็นต้น เมื่อเจ้าได้มีโอกาสบอกบุญกุศล
แก่ผู้รู้จักมักคุ้นและผู้อื่นใดที่มีความเลื่อมใสในพระบรมพุท
ธศาสนาแห่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า
เพื่อบริจาคซึ่งปัจจัยแม้เพียงเล็กน้อย ช่วยจัดให้มีการสร้าง
พระอารามนสำเร็จลงได้ด้วยดีแล้ว กุศลทั้งหลายที่เจ้าได้
ประกอบมากจะมีเป็นอันมาก

เรื่องธรรมคืออะไร

ถาม คำที่ว่า ธรรม นั้น หมายความว่าอะไร

ตอบ เวลานี้เจ้าทำอะไรอยู่ ตอบขี เจ้าคิดอะไรอยู่

ถาม กำลังระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขอรับ

ตอบ นั่นแหละคือ ธรรมใด ๆ ในโลกนี้ล้วนเป็นธรรม
ทั้งนั้น จะเป็นกุศลธรรม หรืออกุศลธรรมก็ล้วน
เป็นธรรมทั้งนั้น การที่ให้คำว่า ธรรมชาติ นั้น
หมายความว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้ทุกอย่าง ไม่
ว่าจะเป็นอะไร จะดีก็ตามจะชั่วก็ตาม ธรรมชาติ
คือการเกิดขึ้นตามธรรมดา ตามความเป็นอยู่อย่าง
ปกติ เมื่อเจ้ายึดในธรรมข้อใด เจ้าพิจารณาใน
ธรรมข้อนั้น เช่น อริยสัจธรรมทั้ง ๔ เป็นต้น เมื่อ
เจ้าพิจารณาธรรมในข้อใดของอริยสัจธรรมทั้ง ๔
นั้นเห็นแจ่มแจ้งแทงตลอดนั้นแล้ว พึงปล่อยวาง
เสียคงไว้แต่ความเข้าใจในธรรมนั้นเท่านั้น เปรียบ

เพราะเจ้าไม่เคยแกงเผ็ดเลย เจ้าจึงเรียนไป ไป
ดูผู้ที่เขาสามารถทำแกงเผ็ดได้ เมื่อเจ้ารู้วิธีแกงเผ็ด
แล้ว เจ้าก็มาทดลองแกงดู ในครั้งแรกแกงเผ็ด
ของเจ้าอาจจะไม่เป็นรสเป็นชาติเลย ในเมื่อผู้อื่น
เขาได้ลองลิ้มแกงเผ็ดของเจ้า ต่อจากนั้นไปเจ้าก็
ต้องศึกษาพิจารณาปรับปรุงแกงเผ็ดของเจ้าอีกชั่ว
ระยะหนึ่ง เป็นเวลานานสักเพียงใดก็ตาม จน
ปรากฏว่าแกงเผ็ดของเจ้าอร่อยเหนือจากผู้อื่นใด
ทั้งสิ้น เจ้าก็ไม่จำเป็นจะต้องไปนั่งนึกถึงแกงเผ็ด
ของเจ้านั้นจนตลอดชีวิต เมื่อเจ้านึกอยากจะแกง
เมื่อใด เจ้าก็จะแกงได้ทันที หมายความว่า เจ้า
ปล่อยวางความรู้วิชาแกงเผ็ดของเจ้าไว้ เมื่อเจ้า
ต้องการจะใช้เมื่อใด เจ้าก็หยิบขึ้นมาใช้ได้เมื่อนั้น
การพิจารณาธรรมก็ฉนั้น

พระชินบัญชรคาถา

การเวียนพระคาถาชินบัญชรให้เป็นผลดังนี้ ตอน
แรกเวียนควรเริ่มในวันพฤหัสบดี - โดยใช้ธูปหอม ๘ ดอก
เทียนแท้ ๒ เล่ม ดอกบัวขาว ๘ ดอก ดอกมะลิ ๓ พาน
หรือใส่ในที่สมควร บูชาคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
บิณฑบาต บวรพชนต้นตระกูลผู้ให้กำเนิดมา สมเด็จพระ
พุทธมาจารย์ โต พรหมรังษี หรือเรียกสั้น ๆ ว่าหลวงปู่
โต พรหมรังษี แล้วอธิษฐานขอเวียนพระคาถานี้ให้จำได้
โดยเร็ว ใช้ได้เป็นผลดี พระคาถานี้มีคุณสาคะพรรณา
จะเป็นผลแก่ผู้ยึดมั่นในพระรัตนตรัย หลวงปู่โต พรหมรังษี
และพระคาถาอย่างอัศจรรย์

พระคาถาบางอย่าง

มอง หลวงพ่อสมเด็จพะพญาจารย์ โต พรหมรังษี

คาถาสำหรับอัญเชิญพระสมเด็จ, เหรียญสมเด็จฯ ไปกับตัว

พุทธังอาราธนานัง ธรรมมังอาราธนานัง สังฆัง
อาราธนานัง นะโม โอมศรี พรหมรังษี นามะเต

ใช้สำหรับอัญเชิญพระสมเด็จฯ, เหรียญสมเด็จฯ
ไปกับตัว

อิตถีโส ภควา ยมราชาโน เวสสุวัณโณ นะโม
พุทธายะ สรรพโรคาพยาธิ วินาสสันติ

ใช้สำหรับขจัดโรคภัยไข้เจ็บ

ยะโตหัง ภคินี อริยาเย ขาติยา สัพพัญญู
พุทธัสสะ ขาโตติ มหัจฉเนนะ ทัมมะการกโต มุตตะ
อุทกััง ขยทารโก นิกขะมิ

ใช้ตะเตาะสำหรับหญิงที่คลอดบุตรยาก เมื่อจำเป็น
หาเครื่องตักการะไม่ได้ก็บริกรรมคาถานี้แล้วเป่าที่ท้องหญิง

หรือใช้รูป ๘ ดอก ดอกบัวขาว ๘ ดอก เทียนแท่ง ๒ เล่ม
เทียนน้ำมัน ๑ เล่ม (ขี้ผึ้งอย่างแท่ง) ดอกมะลิ มาบูชา และ
บริกรรมทำน้มนต์ด้วยคาถา ๓ จบหรือกว่าก็ได้ คือจน
ให้จิตแน่วแน่ก็ใช้ได้ แล้วให้หญิงนั้นกินและประพรม
ทำให้คลอเคลิบเคลิ้ม

อุกนิหารของพระพิมพ์เหรียญ

ของ สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี

อุกนิหารของพระพิมพ์ของสมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี หรือที่เรียกกันสั้น ๆ ว่า หลวงพ่อโต พรหมรังษี อดีตเจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตาราม ธนบุรี ซึ่งนิยมเรียกกันทั่วไปอยู่ในขณะนี้ว่า พระสมเด็จ ซึ่งหลวงพ่อดิได้ทำไว้มากมายหลายสิบแบบ เช่น ทำด้วยดินเผา ผงวิเศษผสมสิ่งต่าง ๆ อันมีเกสรดอกไม้อาหารต่าง ๆ และโลหะคือตะกั่วขาว ที่เรียกว่าพระสมเด็จถ้ำขา พระสมเด็จวัดมะนาวหวาน เป็นต้น และอื่น ๆ ซึ่งทั้งที่เห็นกันอยู่เจเนตาในขณะนี้ และที่บางท่านยังไม่เคยเห็นก็ตาม หลวงพ่อโตได้สร้างขึ้นไว้ด้วยความมุ่งหมายที่จะสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาเป็นสำคัญ เนื่องจากท่านได้ปรารภถึงพระมหาเถระแต่ปางก่อนว่า มักสร้างพระพิมพ์บรรจุไว้ในปูชนียสถาน มีพระเจดีย์ โบสถ์ วิหารเป็นต้น โดยถือว่าต่อไปในกาลเบื้องหน้าถึงแม้ว่า พระเจดีย์ โบสถ์ วิหารจะสูญหายไป ใครไปขุดพบพระพิมพ์ก็จะได้เห็นพระพุทธรูป

รู้ว่าพระพุทธเจ้าเคยมี เคยได้โปรดสัตว์ในโลกนี้ ทำให้
ระลึกถึงพระพุทธคุณต่อไป ประการต่อไปก็คือการทรงไว้
ซึ่งอุปมัญญารมของหลวงพ่โต คือความมีเมตตาโดย
ไม่มีประมาณในบรรดามนุษย์สัตว์ทั้งปวง แต่ก็เป็นการ
อัศจรรย์อย่างยิ่งที่ปรากฏว่า คนทั้งหลายต่างนับถือพระ
สมเด็จพระเครื่องรางที่ทรงอภิไศรและคุณานภาพเป็น
อย่างวิเศษสุดกว่าพระเครื่องรางอื่นๆ ที่สร้างขึ้นในระยะ
หนึ่งพันปีมานี้ เหตุอัศจรรย์อันนี้ย่อมเป็นที่รู้แก่ผู้ที่ทรงคุณ
ความรู้อันสูงทางสมาธิ สามารถที่จะตรวจสอบหรือติดต่อ
สอบถามได้ เช่น พ.อ. สมาน วีระไวทยะ, หม่อมเจ้ารัชฎา
ลักษณ, คุณทวี และท่านอื่นๆ อีกมากท่านว่า เพราะเหตุที่
พระสมเด็จพระคุณภาพมากมายเรียกว่าใช้ได้รอบตัว กล่าว
เฉพาะหลักใหญ่ๆ คือ คงกระพัน บัองกัน เมตตา ลาภ
แคล้วคลาด กันและแก้โรคร้ายไข้เจ็บ เจริญปัญญา คลอด
บุตรง่าย รู้ตัวก่อนเกิดภัย เป็นต้น แก่ผู้ที่มีบารมีในพระ
รัตนตรัย และหลวงพ่โต พรหมรังษี อย่างแน่นอน

ที่ยังปรากฏจากกว่าตรวจสอบของท่านทรงคุณ
ความรู้อันสูงทางสมาธิที่กล่าวนามมาข้างต้นและท่านผู้ทรง

คุณวุฒิในทางสมาธิอันสูงอีกหลายท่านอีกว่า อภินิหาร
และคุณภาพอันวิเศษของพระสมเด็จพระเจ้าตามทักล่าวแล้วนั้น
มีอยู่ในรูปหล่อสมเด็จพระเจ้าและเหรียญสมเด็จพระเจ้า (รูปสมเด็จพระ
พุทธาจารย์ โต พรหมรังษีแบบปลุกเสกพระหรือเรียกทั่วไปว่า
จักรกลประจำและแบบนั่งสมาธิ) ที่ทำแจกเป็นของขวัญแก่
ผู้ทำบุญสร้างวัดศรีวิชัยพรหมรังษี (ศรีวัด) ในนิคมพระ
พุทธบาทสระบุรี เพื่ออุทิศกุศลถวายสมเด็จพระพุทธาจารย์
โต พรหมรังษี ทุกประการ เพราะในการทำพิธีสร้างทำรูป
หล่อและเหรียญสมเด็จพระเจ้าดังกล่าวนี้ พิธีพุทธาภิเษกพรตมา
ภิเษกและเทวาภิเษกนั้น ได้ทำโดยถูกต้องตามพิธีการของ
หลวงพ่อโต พรหมรังษี หลวงพ่อสุขวัดมะขามเฒ่า หลวง
พ่อโสภาสีทุกประการ จนหลวงพ่อสุขวัดมะขามเฒ่ากล่าว
ว่า นับแต่ท่านพ้นจากโลกนี้ไปแล้วยังไม่มีพิธีสร้างทำพระ
ครั้งใดถูกต้องสมบูรณ์เหมือนพิธีในครั้ง^{นี้} และหลวงพ่อโต
พรหมรังษี กับเทพ และพรหมเป็นอันมากได้เสด็จมาทำพิธี
สร้างทำในครั้ง^{นี้}ตั้งแต่ต้นจนเสร็จพิธีทั้งสามวันสามคืนโดย
ไม่มีผู้คนและมลทินใดเข้าไปเจือปนในมณฑลพิธีเลย

เรื่องอภินิหารสมเด็จ ฯ

หลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี

มีผู้กล่าวว่า ในตอนที่สมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี ยังดำรงชีพอยู่นั้น ท่านได้ศึกษาเชี่ยวชาญทั้งในทางคันถธุระและวิปัสสนาธุระ จนกล่าวกันว่า ท่านสำเร็จวิชาไสยศาสตร์หรืออภินิหาร นับว่า ท่านเป็นอัจฉริยบุรุษผู้หนึ่งโดยแท้ ด้วยปรากฏว่ามีแต่ผู้ชำนาญเฉพาะธุระเดียวที่ชำนาญทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระนั้นหายากนัก และเห็นจะเป็นเพราะท่านเชี่ยวชาญชำนาญใน ๒ ธุระประกอบกัน จึงเกิดเสียงเลื่องลือกันว่า ท่านทรงคุณในทางวิทยาคมเป็นอย่างยอดเยี่ยม ว่านํามนต์ หรือเครื่องวิทยาคมของท่านมีคุณานุภาพศักดิ์สิทธิ์ คือแก้โรคต่างๆ คัมภีร์สรรพภัย คำชาวยศ ทางเมตตามหานิยม ดินนิก หนึ่งว่ากันว่าท่านทรงคุณพิเศษถึงสามารถทำสิ่งซึ่งเหลือวิสัยมนุษย์ให้สำเร็จได้ อาทิเช่น ทำให้คลื่นลมสงบ ห้ามฝน ย่นหนทาง ฯ ซึ่งเรื่องเหล่านี้มีปรากฏอยู่ในหนังสือประวัติสมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังษี ที่มีผู้เขียนไว้แล้วหลายเรื่อง

คติพจน์ของหลวงพ่อ

สมเด็จพระพุทธอาจารย์ โต พรหมรังษี

จงประกอบความดีเพื่อความดี อย่าประกอบความดี
เพื่อบุญกุศล โดยประการหลัง ถ้าไม่มีคนรู้เห็นก็จะทำ
ความดีไม่ได้

คนฉลาดจะกล่าวแต่ว่าจำที่ไม่ให้ผู้อื่นเดือดร้อน
เท่านั้น

จงอย่าประมาทขาดสติ

มันก็ดี

ครบรอบปีหนึ่ง ก็กลับบ้านเข้าไปปีหนึ่ง อย่าคำนึง
ถึงสิ่งล่วงมาแล้ว อย่าคิดถึงสิ่งที่ยังมาไม่ถึง คิดเพียง
ว่าขณะนี้เรากำลังทำอะไรอยู่

ทำเหตุในบัดจุบบัดนี้ ผลในอนาคตก็จะต้องดี

ป.พิศนาคะ การพิมพ์

